

Christus Rex

INSTAURARE OMNIA IN CHRISTO

MORS ▪ JUDICIUM

INFERNUM ▪ GLORIA

POSLJEDNJE STVARI

Smrt ▪ Sud ▪ Raj ▪ Pakao

Smrt Baldwina I. Jeruzalemskog

CHRISTUS IMPERAT CHRISTUS REGNAT CHRISTUS VINCIT

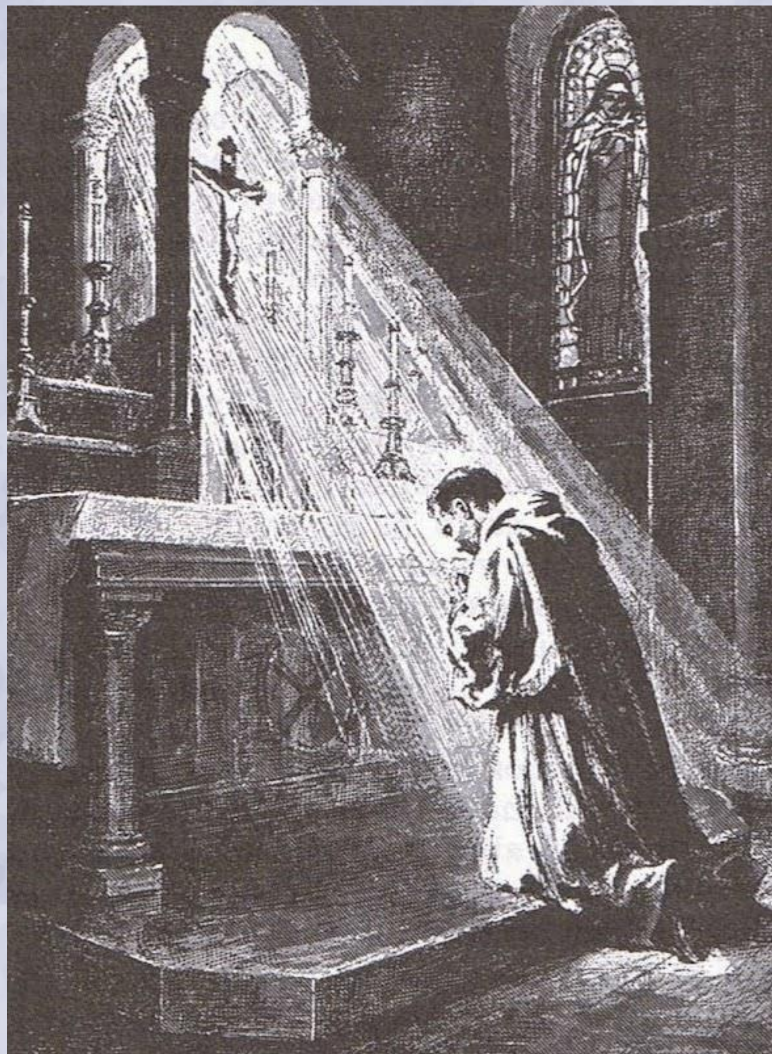
LISTOPAD ▪ STUDENI ▪ PROSINAC ▪ 2018.

BR. XVIII

FRATERNITAS SACERDOTALIS SANCTI PII X

AUSTRIJSKI DISTRIKT ▪ AD MMXVIII

RASPORED SV. MISA

KAPELA SV. JOSIPA

Jurja Denzlera 37 – 10000 Zagreb

1. 12.	**Subotnja služba BDM**	**18 h**
2. 12.	**I. nedjelja Došašća**	**18 h**
9. 12.	**II. nedjelja Došašća**	**10 h**
12. 12. (sri.)	**Svagdan (feria)**	**18 h**
13. 12. (čet.)	**Sv. Lucija, dj. i mč.**	**18 h**
14. 12. (pet.)	**Svagdan (feria)**	**6 h**
16. 12.	**III. nedjelja Došašća**	**18 h**
17. 12. (pon.)	**Svagdan (feria)**	**6 h**
23. 12.	**IV. nedjelja Došašća**	**10 h**
24. 12. (pon.)	**Badnjak**	**6 h**
25. 12. (ut.)	**Božić – rođenje Gospodinovo**	**ponoćka, 10 h**
29. 12. (sub.)	**V. dan božićne osmine**	**18 h**
30. 12.	**Nedjelja u božićnoj osmini**	**10 h**
6. 1. (ned.)	**Bogojavljenje (Sveta tri kralja)**	**10 h**
13. 1.	**Nedjelja Svete obitelji**	**10 h**
15. 1. (ut.)	**sv. Pavao pust., isp.**	**18 h**
16. 1. (sri.)	**sv. Marcel, p. i mč.**	**18 h**
17. 1. (čet.)	**sv. Antun pust., op.**	**18 h**

KAPELA SV. JERONIMA

Zrinsko-frankopanska 58 – 21000 Split

2. 12.	**I. nedjelja Došašća**	**9 h**
9. 12.	**II. nedjelja Došašća**	**18 h**
10. 12. (pon.)	**Svagdan (feria)**	**6 h**
15. 12. (sub.)	**Svagdan (feria)**	**18 h**
16. 12.	**III. nedjelja Došašća**	**9 h**
23. 12.	**IV. nedjelja Došašća**	**18 h**
24. 12. (pon.)	**Badnjak**	**6 h**
25. 12. (ut.)	**Božić – rođenje Gospodinovo**	**ponoćka, 9 h**
30. 12.	**Nedjelja u božićnoj osmini**	**9 h**
5. 1. (sub.)	**Subotnja služba BDM**	**18 h**
6. 1. (ned.)	**Bogojavljenje (Sveta tri kralja)**	**9 h**
13. 1.	**Nedjelja Svete obitelji**	**18 h**
14. 1. (pon.)	**sv. Hilarije, b., isp. i nauč.**	**18 h**
19. 1. (sub.)	**Subotnja služba BDM**	**18 h**
20. 1.	**II. nedjelja nakon Bogojavljanja**	**9 h**

RIJEKA

Hrvatska čitaonica Trsat, Šetalište Joakima Rakovca 33

2. 12.	**I. nedjelja Došašća**	**10 h**

Centar Zamet, Trg riječkih olimpijaca 1

26. 12. (sri.)	**sv. Stjepan prvomučenik**	**18 h**

- ***Daljnji termini bit će objavljeni naknadno na našoj internetskoj stranici!***

Predgovor

Dragi prijatelji, dobročinitelji i dragi vjernici!

Prije nekoliko godina morao se župnik jedne njemačke nadbiskupije pravdati pred svojim biskupom. Njegov grijeh: propovijedao je o paklu. Biskup ga je ukorio zbog ,,pastoralno neprimjerenoga ponašanja“ i zabranio mu da ikada spominje pakao u svojim propovijedima. ,,Ubuduće propovijedajte ono što se ljudima sviđa!“

Ovaj slučaj, kojega nam je sam župnik ispričao, nažalost nije pojedinačni slučaj. Od Drugog vatikanskog sabora ozbiljne i spasonosne istine o posljednjim stvarima, smrti, sudu i vječnoj muci su tabu tema. Žrtvovane su zlatnom teletu „aggiornamenta“. Takve se stvari više ne mogu zahtijevati od današnjih ljudi, izazivale bi samo pomutnju i odbijanje.

Ovaj novi ,,pozitivni pastoral“ obično ide zajedno s lakoumnim optimizmom sveopćega spasenja koji želi uvjeriti ljude da su svi sigurni i da imaju ulaznicu za nebo, kako se kaže, već u džepu. Evanđelje nije prijeteća, nego radosna vijest, ponavljaju poput mlinskoga kola.

Međutim, prešućuje se da evanđelje na koje se tako rado pozivaju u progresivnim krugovima, ne podržava tako nemarni stav prema životu, nego upravo suprotno. Naš božanski Otkupitelj četrnaest puta nas upozorava na strašnu opasnost od vječnoga prokletstva.

Navest ćemo samo jedno mjesto: ,,Ako te oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga! Bolje je za tebe da uđeš s jednim okom u kraljevstvo Božje, negoli da te s dva oka bace u pakao, gdje crv njihov ne umire i oganj se ne gasi“ (Mk 9,47).

Biti vječno spašen ili proklet, to nije mala stvar! Štoviše, to je najvažnija stvar u našem životu koja bi trebala najviše zanimati svakoga čovjeka.

Međutim, ako je desetljećima ova najvažnija stvar kao nauk sveopće Crkve ljudima prešućivana, ako im se čak bacala prašina u oči, onda je ta ogromna obmana dokaz nedostatka ljubavi koji se teško može nadmašiti. Ljude koje bi se po Božjemu nalogu moralo voditi prema nebu šalje se u izvjesnoj mjeri slijepe i dezorijentirane na put u krivome smjeru koji s nemalom vjerojatnošću završava u vječnom ponoru. Jer svatko tko besciljno luta kroz život teško će moći postići svoj cilj.

Nažalost, glava Crkve daje snažan doprinos ovoj dezorijentaciji, što možemo samo s bolom uzeti na znanje. Ako papa Franjo zove ateiste ,,djecom Božjom prve klase“[1] – bliže Bogu ne može se dakle biti – onda će vjerojatno svatko ići u nebo. Ovo je u jasnom proturječju katoličkom nauku i Svetom pismu jer: ,,bez vjere nije moguće ugoditi Bogu; jer onaj, koji hoće doći k Bogu, valja mu vjerovati da postoji Bog i da plaća onima, koji ga traže“ (Heb 11, 6). Vjera očigledno za papu nije važna. Po njemu ,,svatko ima vlastito shvaćanje dobra i zla. Moramo potaknuti druge da se okrenu prema onome što vjeruju da je dobro“. Htjeti obratiti druge, bila bi ,,velika glupost“. – Jedno takvo radikalno liberalno svjedočanstvo sadrži u sebi snagu koja podriva vjeru te će nažalost nanijeti utoliko veću štetu dušama, što dolazi od najvišega autoriteta.

Slijedimo vjerno 2000 godina crkvene prakse! Kako su ipak stoljećima svećenici snažne vjere spasonosno potresli milijune ljudi propovijedima o posljednjim stvarima te ih vodili do obraćenja i poticali na svrhoviti kršćanski život. U ovom broju našega časopisa možete pročitati neke primjere iz te velike riznice crkvene Tradicije. Na kraju donosimo prvi veliki intervju s našim novim generalnim poglavarom koji nam predstavlja nadnaravni cilj našega Bratstva i svakoga kršćanina koji mora uvijek biti prožet tim duhom. Neka i nas potrese snaga ovih uzvišenih istina! Neka nam bez zastrašivanja pomogne da si jasno predočimo naš slavni cilj. Samo oni koji poznaju cilj i krenu tim putem spremni su rado i dosljedno težiti k cilju.

Sa svećeničkim blagoslovom,

P. Stefan Frey

p. Stefan Frey, poglavar Distrikta

[1] Propovijed od 23. 5. 2013; Intervju s Eugenijem Scalfarijem u rimskom dnevniku *La Repubblica* od 1. 10. 2013.

Pakao i njegove muke

Sv. Robert Bellarmin (odlomci iz propovijedi)

Koliko je opasna i teška bolest grijeha znat ćete po izvrsnosti i dostojanstvu samoga Liječnika i lijekova koji su potrebni za njeno liječenje. Jer kad čujemo za nekoga tko je toliko bolestan da nije zadovoljan liječnicima u svojoj blizini, već poziva najučenije liječnike sa svih strana i iz najudaljenijih mjesta, a potreban mu je najkvalitetniji lijek pripremljen uz najveći trošak, onda mi koji nismo liječnici kažemo da ova osoba trpi od najteže bolesti. Što bismo dakle trebali misliti o bolesti grijeha koju mudrost, genijalnost, moć i sposobnosti svih ljudi i svih anđela nikada ne bi mogli izliječiti? I jasno je da bi ta bolest dovela cijeli ljudski rod do uništenja da Mudrost nije sišla iz samih grudi Boga Oca i pripremila najsjajniji lijek od same Krvi Njegovog presvetoga Tijela.

Doista, dragi moji, kad ne bismo imali nijednoga drugoga dokaza osim ovoga da bismo pokazali težinu grijeha, ovaj je argument takav da može očito uvjeriti sve ljude da je bilo kakav prijestup počinjen protiv Boga tako ogroman zločin da u pogledu kazne zbog tog prijestupa s potpunim pravom možemo reći: „Oko nije vidjelo, uho nije čulo, niti su u srce čovječje ušle kazne i mučenja koje je Bog pripremio za one koji ga vrijeđaju“. Jer zašto bi

Bog koji je sama mudrost želio postati čovjekom, biti odveden na križ i umrijeti da bi uništio vladavinu grijeha, ako ne zato da bi pobijedio nad silom i vladavinom [Sotone] i sam postao istrebljenje grijeha? Ako bismo s vremena na vrijeme razmišljali o tome, ne bismo se tako lako priklanjali prema grješenju i imali bismo sasvim drugačije mišljenje o paklenim mukama.

Uistinu, dragi moji, moramo se suprotstaviti tom lažnom i opasnom mišljenju i pokazati kako ono počiva na slabom temelju. Recimo da naš kralj zavoli nekog malog nepoznatog, običnog čovjeka, povjeri mu javnu službu i zapovjedništvo nad prekrasnom i potpuno opremljenom tvrđavom svoga carstva. Onda recimo da se ta osoba uroti s neprijateljima protiv vlastitoga kralja i dopušta da tvrđava koja mu je predana na brigu padne u njihove ruke. Ako bi nekim slijedom događaja ovaj čovjek bio zarobljen i doveden pred kralja, što mislite da bi kralj učinio s njime? Bi li činjenica da je kralj jednom volio toga izdajicu odvratila kralja od toga da mu izrekne kaznu zbog izdaje? Doista, kazne bi bile okrutne, i to tim više što su prethodno iskazana dobročinstva bila veća. Tako je i s nama. Iako nas je Bog ljubio silnom ljubavlju i poslao nam svoga Sina i želio da pretrpi i podnese toliko toga za naše oslobođenje, unatoč tome on će nas ipak kazniti vječnim mučenjima ako dezertiramo u neprijateljski tabor i izdamo tvrđave naših duša demonima.

Ima li itko tko nije čitao ili čuo povijest patrijarha Josipa? Prodan je od svoje braće u ropstvo, a kad je odveden u Egipat, kupio ga je poglavar faraonovoga imanja koji ga je zavolio, postavio ga upraviteljem cijelog njegovog imanja i predao mu upravu svih njegovih poslova. Ipak, kada je počeo sumnjati da Josip navodi njegovu ženu na razvrat, bio je strahovito bijesan i ne samo da ga je odbacio s dužnosti upravitelja domaćinstva, već ga je bacio u najgoru tamnicu. A što da kažemo o prokletim anđelima?

Nije li đavolski prvak nekoć bio prvak anđela? Doista! Jer, kako je naučavao sv. Grgur Veliki, a Tertulijan mnogo prije njega i mnogi drugi crkveni pisci: on je bio prvi i

najplemenitiji od svih anđela i najvažnije od svih Božjih djela kao što je sada najviše ponižen, bijedan i osramoćen. Stoga se u Svetom Pismu zove „Lucifer“ (lz 14,12), „Početak Božjih putova“ (Job 40,14), „Ti si pečat savršenosti, pun mudrosti i savršene ljepote“ (Ez 28,12). Prorok Ezekiel također govori o njemu: „Sve drago kamenje bilo je odijelo tvoje“ (Ez 28,13), i opet: „U vrtu Božjem nije se moglo nijedno drvo mjeriti s njim u ljepoti“ (Ez 31,8). Isto tako: „Zavidjela su mu sva stabla edenska u vrtu Božjem“ (Ez 31, 9). Ako je stoga najveći, najmudriji i nadmoćniji od svih anđela zbačen s neba zbog jednoga grijeha i strovaljen u Bezdan, kako to da mi, koji se držimo gliba bezbrojnih grijeha, sebi laskamo u pogledu Božje dobrohotnosti i dobrote?

Ipak, čini mi se da čujem da je netko podigao svoj glas u prigovoru i rekao: „Je li se itko ikad vratio iz pakla kako bi potvrdio da su ove stvari istinite?“ Glupoga li pitanja! Te tamnice se tim više treba bojati zbog samoga razloga što se nitko nikada nije mogao vratiti! Jer ako bi se neki ljudi vratili iz pakla, svi bi se mogli nadati da će jednoga dana učiniti isto. Budući da se nitko nikada ne vraća, to je određeni dokaz da je pakao tako duboka jama da nitko iz nje ne može izići.

Ovo je pouka zdravog razuma i naučimo je iz bajki, ako ne iz nekog drugog izvora. Bajka, zaista, govori da je lisica vidjela mnoga bića koja odlaze u lavlju jazbinu, a nitko se od njih nije vratio. Lisica nije rekla: „Nije se vratio nitko tko bi objavio neke opasnosti u lavljoj jazbini, stoga tamo neće biti nikakvih opasnosti“. Bajka ne kaže da je to rekla, nego naprotiv, lisica se još više bojala približiti lavljoj jazbini upravo zbog toga što je vidjela kako mnogi tamo ulaze, a nitko ne izlazi. Je li nam potrebna daljnja potvrda? Mnogi su ljudi, božanskom moću vraćeni u život, ne samo riječju i djelom priopćavali veličinu paklenih kazni, nego su potvrdili da one nadmašuju sve što možemo zamisliti. Sv. Grgur Veliki, sv. Ivan Klimak i nekoliko drugih svetaca i učenih ljudi dokumentirali su ove slučajeve.

Dragi moji, ovo je uobičajena obmana neznalica koji ne shvaćaju da ćemo nakon smrti imati drukčije oči i drukčije mišljenje i shvaćanje stvari nego što imamo sada. Da bismo ovo ilustrirali najbolje što možemo, molim vas da prihvatite usporedbu koja slijedi. Bio je nekoć neki moćni kralj koji nije imao sina koji bi ga naslijedio u upravljanju njegovim kraljevstvom. Jednog je dana primijetio dječaka koji je bio elegantan i ugodna izgleda, ali poniznog podrijetla i skromnih sredstava. Dao je zapovijed da mu se dječak dovede i povjerio njegovo obrazovanje učiteljima. Kralj je u svojoj volji odredio da ako se dječak nakon dostizanja zrelosti pokaže učenim, mudrim, ozbiljnim i ukrašenim svim vrlinama, a isto tako pogodnim za vođenje države, treba biti proglašen zakonitim kraljem i vladarom, postavljen na kraljevsko prijestolje, obdaren krunom i žezlom te da mu se povjeri vladanje cijelim kraljevstvom. Ako se naprotiv, pokaže čovjekom bezvrijedna duha, morao je biti vezan u lance i osuđen na galiju sa svom nečasnošću i sramotom.

Kraljevi su službenici odmah poslušali njegovu naredbu. Dječak je pozvan i predan učiteljima. Marljivo se prionulo njegovu obrazovanju u književnosti i ponašanju. Ali dječaka su zaveli drugi dječaci, a da on nije ni shvatio što mu čine. Čim bi se učitelj udaljio iz kuće dječak bi stavio svoju knjigu u najudaljeniji kut prostorije i dok ga nije bilo, cijeli dan bi izgrađivao kućice iz dijelova keramike i igrao se drugih dječačkih igara. Oko večeri učitelj bi se vratio i tražio da ponovi lekcije, ali dječak se jedva mogao sjetiti gdje je ostavio knjigu. Uznemireni učitelj bi udario dječaka i nogom prevrnuo

keramičke kućice koje je izgradio. Rekao bi dječaku: „Oh, da samo znaš što gubiš tim svojim dječjim zabavama! Kad bi samo znao koliki gubitak ti prouzročuje nemar u učenju! Ali kada to budeš razumio, neće ti ništa koristiti“. A dječak, koji je bio dječak, plakao bi na šibe i opomene učitelja, ali plakao je još više zbog prevrtanja svojih lončarskih kućica. Nije mislio na učiteljeve riječi, ni na kraljevu volju i testament. Doista, sljedećeg dana zaboravio bi udarce i ukore koje je dobio. Ponovo bi izgradio svoje keramičke kuće i nastavio sa svojim uobičajenim dječjim igrama.

Kada je dječak odrastao, izvršitelji kraljeve volje su vidjeli da je nepristojan, neobrazovan i potpuno nesposoban vladati kraljevstvom. Pročitali su mu kraljevu volju za njega, a onda ga vezali u okove i protjerali na galiju s krajnjom sramotom. Što mislite, što mu je prouzročilo više suza i gorčine, napor galije ili gubitak kraljevstva? Možete mi vjerovati da je gorko tugovao zbog činjenice da je bio osuđen na galiju, jer ne mislim da se ovdje na zemlji može naći neko nesretnije stanje. Doista, oni koji su osuđeni na galiju nemaju što očekivati, nego brojne udarce bičevima. Ipak, mislim da je bez ikakve sumnje njegovo srce više žalilo i bilo uznemireno što je lišen časti jednog od najvećih i najraskošnijih kraljevstava. Zar se može spomenuti ili misliti na bijedniju i nesretniju stvar nego što je gubitak najsjajnijeg i najplemenitijega kraljevstva zbog dječjih sitnica?

Dragi moji, na kojega od nas se ne odnosi ova prispodoba? Jer dok živimo ovdje na zemlji, djeca smo. Ne poznajemo ništa uzvišeno, ne promatramo ništa uzvišeno. Svi smo zauzeti smiješnim pitanjima i djetinjastim sitnicama. S kakvom velikom tjeskobom slažemo naše kuće od blata! Koliko se one razlikuju od onih dječjih keramičkih kuća, osim što su nešto veće.

Malo je onih što su spašeni

sv. Leonardo iz Porto Maurizija (odlomci iz propovijedi)

Braćo, zbog ljubavi koju imam prema vama želio bih biti sposoban uvjeriti vas u očekivanje vječne radosti govoreći svakome: „Ti ćeš sigurno ići u raj, najviše kršćana je spašeno, tako ćeš i ti biti spašen.“ Ali kako vam mogu dati ovo slatko jamstvo ako se vi bunite protiv Božjih odredaba kao da su vam one najgori neprijatelji? Opažam u Bogu iskrenu želju da vas spasi, ali pronalazim u vama odlučnu sklonost da budete osuđeni… Bit ću vam neugodan. Ali ako ne budem govorio tako, bit ću neugodan Bogu. (…)

Ograničit ću sebe ovdje da citiram Francisca Suareza. Nakon savjetovanja sa svim teolozima i napravivši marljivu studiju o predmetu, napisao je: „Najopćenitije mišljenje koje se drži je da je među kršćanima veći broj osuđenih duša nego unaprijed spašenih.“

Dodajte autoritet grčkih i latinskih otaca onome teologa i vidjet ćete da skoro svi kažu istu stvar. Ovo je mišljenje svetog Teodora, sve-

tog Bazilija, sv. Efrema i sv. Ivana Zlatoustog. Štoviše, prema crkvenom povjesničaru Cezaru Baroniju je bilo opće mišljenje među grčkim ocima da je ova istina bila osobito otkrivena svetom Šimunu Stilitu i da je nakon te objave, da osigura svoje spasenje, odlučio živjeti stojeći na vrhu stupa četrdeset godina, izložen vremenu, primjer pokore i svetosti za sve. Sada posavjetujmo se s latinskim ocima. Čut ćete svetog Grgura Velikog kako jasno govori: „Mnogi postižu vjeru, ali rijetki kraljevstvo nebesko.“ Sveti Anzelmo izjavljuje: „Malobrojni su

što su spašeni.“ Sveti Augustin iskazuje čak jasnije: „Stoga, malo je spašenih u usporedbi s onima koji su osuđeni.“ (…)

Pogledajte u Stari i Novi zavjet i pronaći ćete mnoštvo figura, simbola i riječi koje jasno ukazuju na istinu: vrlo je malo spašenih. U Noino vrijeme cijeli ljudski rod je bio potopljen Velikim potopom i samo je osam ljudi bilo spašeno u Arci. Sveti Petar kaže: „Ova arka je bila slika Crkve“, dok sveti Augustin dodaje: „I ovih osam ljudi što su bili spašeni znači da su malobrojni kršćani spašeni jer su vrlo rijetki koji se iskreno odriču svijeta, a oni koji ga se odriču samo u riječima ne pripadaju otajstvu predstavljenom tom Arkom.“ Biblija nam također govori da su samo dva Hebreja od dva milijuna Hebreja ušla u Obećanu Zemlju nakon izlaska iz Egipta i da je samo četvero izbjeglo vatre Sodome i ostalih gradova što su propali s njom. Sve ovo znači da je broj osuđenih što će biti bačeni u vatru kao slama mnogo veći nego spašenih koje će nebeski Otac jednog dana sakupiti u svoje sjenike kao dragocjenu pšenicu. (…)

Što je naš Gospodin odgovorio znatiželjnom čovjeku u Evanđelju koji ga je upitao: „Gospodine, je li malo onih koji se spašavaju?“ (Lk 13,23) Je li On šutio!? Je li odgovorio oklijevajući!? Je li prikrivao svoju misao u strahu da ne preplaši svjetinu!? Ne. Upitan od samo jednog, On se obraća svima koji su bili prisutni. On im kaže: „Borite se da uđete na uska vrata jer mnogi će, velim vam, tražiti da uđu, ali neće moći.“ (Lk 13,24) (…)

Vidim da skoro svi naginjete svoje glave, puni šoka i straha. Ali ostavimo omamljenost i umjesto laskanja sebi pokušajmo izvući neku korist iz svoga straha. Zar nije istina da su dvije staze koje vode u nebo: nevinost i kajanje? Sad, ako vam dokažem da rijetko tko krene bar jednom od ovih dvaju staza, kao razumni ljudi zaključit ćete da su rijetki spašeni. I da spomenem dokaze: u kojoj dobi, zaposlenju ili položaju ćete pronaći da broj zlih nije makar sto puta veći od onih dobrih, i tko ne bi mogao reći: „Dobri su tako rijetki, a zli su tako brojni.“ Mogli bismo reći o svom vremenu što je i pisac Salvijan rekao o svome:

„Lakše je naći bezbrojno mnoštvo grešnika uronjenih u razne vrste opačina nego šačicu nevinih ljudi.“ (…) Tko danas ne zna da ima toliko mnogo razvratnosti među mladićima, samovoljnosti među djevojkama, taštine među ženama, rasipnosti među plemstvom, pokvarenosti među srednjom klasom, bestidnosti među siromašnima i otuđenja među ljudima, tko ne bi mogao reći što je David kazao o svom vremenu: „Svi skrenuše zajedno, svi se pokvariše: nitko da čini dobro – nikoga nema.“ (Ps 14,3)

Idite na ulicu i trg, u palaču i kuću, u grad i selo, na sud i sudnicu i čak i u hram Božji. Gdje ćete naći krepost? „Jao!“ viče Salvijan, „osim iznimno malo onih što izbjegavaju zlo, što je zajednica kršćana ako ne jazbina poroka?“ Sve što možemo svuda naći je sebičnost, častohleplje, proždrljivost i raskošnost. Zar nije veći dio čovječanstva okaljan grijehom bludnosti i zar sveti Ivan nije u pravu kad kaže: „Sav svijet – ako se nešto tako prljavo može nazivati – leži u zlu.“ (1 Iv 5,19) Ne govorim vam ovo ja; razum vas obvezuje da vjerujete da je malo spašenih od onih koji žive tako loše.

Ali vi ćete reći: zar pokora ne može zasigurno popraviti gubitak nevinosti? To je istina, priznajem. Ali isto tako znam da je pokora u praksi jako teška, izgubili smo naviku uopće i toliko je nedovoljno upotrebljavana od grešnika da je ovo samo dosta za uvjeriti vas da su rijetki spašeni po toj stazi. O, kako strmo, usko, trnovito i strašno za shvatiti i još teže za penjati se! Kuda god da gledamo vidimo tragove krvi i stvari koje nas podsjećaju na tužna sjećanja. Mnogi malakšu već pri samom pogledu. Mnogi odustaju već na samom početku. Mnogi padaju zbog premorenosti u sredini, a mnogi se predaju bijedno na kraju. A koliko li je onih koji ustraju u pokori sve do smrti!? Sveti Ambrozije kaže da je lakše naći ljude koji su zadržali svoju nevinost nego koji čine odgovarajuću pokoru.

Ako razmišljate o sakramentu pokore, postoji toliko mnogo iskrivljenih ispovijedi, toliko proučenih izgovaranja, toliko varljivih kajanja, toliko lažnih obećanja, toliko

praznih odluka, toliko nevaljanih odrješenja! Biste li ocijenili valjanom ispovijed nekoga tko se optužuje za grijehe bludnosti, a opet ostaje u navadi da ih čini? Ili nekoga tko se optužuje za očite nepravednosti bez ikakve namjere da ih bar nekako ispravi? Ili nekoga tko iznova pada u iste opačine odmah što je izišao iz ispovjedaonice? O, strašnih li zloupotreba toliko velikog sakramenta! (…) Odgovor je, kazat ćete, da je milosrđe Božje veliko. Da, za one koji ga se boje, kaže Prorok; ali je također velika njegova pravednost za one koji ga se ne boje, a to osuđuje baš sve uporne grešnike.

Onda ćete kazati: „Pa za koga je onda raj ako ne za kršćane?“ Za kršćane je dakako, ali za one koji ne sramote svoj karakter i koji žive upravo kao kršćani. Štoviše, ako broju odraslih katolika koji umiru u milosti Božjoj dodate nebrojeno mnoštvo djece što umre nakon krštenja, a prije što navrše dob razuma, nećete biti iznenađeni kad sveti Ivan Apostol, govoreći o spašenima kaže: „Vidjeh veliko mnoštvo što ga nitko ne mogaše izbrojiti.“ (Otk 7,9)

A ovo je što vara one što se pretvaraju da je više spašenih katolika nego osuđenih... Ako tom broju dodate odrasle koji su sačuvali ruho nevinosti ili one koji su, okaljavši ga, oprali u suzama kajanja, sigurno je da je veći broj spašenih; i to objašnjava riječi svetog Ivana: „Vidjeh veliko mnoštvo“ (…)

Bijedne duše! Kako možete tako nepromišljeno hitati u pakao? Za Boga miloga, zaustavite se i poslušajte me na čas! Ili razumijete što znači spasiti se i biti osuđen za cjelokupnu vječnost ili pak ne razumijete. Ako razumijete te se usprkos tome ne odlučite promijeniti svoj život danas, dobro se ispovjediti i pogaziti ono što je svjetsko, riječju, učiniti svaki napor da budete ubrojeni među rijetke što su spašeni, kažem da zapravo nemate vjere. Lakše vas je opravdati ako to ne razumijete jer onda se mora reći da ste zapravo poludjeli. **Biti spašen za cijelu vječnost, biti osuđen za cijelu vječnost i ne učiniti ama baš svaki napor da izbjegnemo jedno, a postignemo drugo je nešto sasvim nezamislivo.**

Svetopisamsko utemeljenje čistilišta i njegove patnje

p. Marko Tilošanec, propovijed održana na 22. nedjelju nakon Duhova, 5. 11. 2017.

„Uzdamo se u Gospodina da će onaj, koji je u vama započeo dobro djelo i dovršiti ga do dana Isusa Krista“. Ove riječi današnje poslanice govore nam o stvarnostima koje promatramo cijeli mjesec studeni – posljednje stvari, sudbine čovjekove duše nakon njegove smrti. Djelo čovjekova spasenja počinje krštenjem, ono se razvija i jača primanjem sakramenata i to djelo – ako čovjek ostane vjeran – bit će dovršeno u vječnosti. Ako postignemo savršeno sjedinjenje s Bogom, ako na nama ne bude nikakve ljage grijeha, ono će biti dovršeno odmah nakon naše smrti, bit ćemo odmah pripušteni u blaženo zajedništvo s Bogom u nebu. Budemo li pak trebali dati zadovoljštinu za naše grijehe, to djelo bit će dovršeno nakon naše smrti, kada ćemo morati proći kroz patnje čistilišta. Na početku mjeseca studenoga obilježili smo Dušni dan – spomen svih vjernih mrtvih i zapravo je cijeli ovaj mjesec posvećen molitvi za naše pokojne, razmatranju posljednjih stvari i zato ćemo pokušati promotriti stvarnost čistilišta – mjesta u kojemu se nalaze duše koje su umrle u Božjoj milosti, ali ipak ne mogu odmah ući u nebo,

nego moraju dati zadovoljštinu Božjoj pravednosti za svoje grijehe, zadovoljštinu koju su propustili učiniti na zemlji.

Čuli smo riječi današnje poslanice – Bog će djelo spasenja u nama dovršiti do dana Isusa Krista, odnosno do Njegova drugog dolaska. To znači da ono neće nužno biti dovršeno odmah nakon smrti, da nećemo nužno biti odmah pripušteni u nebo. Krunu vječne slave u nebu postići će odmah oni koji su dali potpunu zadovoljštinu – poput mučenika koji su svojom krvlju okajali sve svoje grijehe, oni na kojima nije bilo nikakve ljage grijeha, koji su umrli u savršenoj svetosti, duhovnom sjedinjenju s Bogom. No taj stupanj je teško postići jer imamo iskustvo, osjećamo kako smo slabi, kako često griješimo – makar i u onim malim stvarima, a Bog će tražiti da damo zadovoljštinu njegovoj pravednost za svaki, pa i najmanji prijestup protiv Njegove božanske volje. A ako to ne učinimo na zemlji, u ovome životu, morat ćemo u drugome. To je biblijsko, teološko, razumsko utemeljenje nauka o čistilištu – koji je od Boga objavljeni nauk, nasuprot protestantskim krivovjerjima koja taj nauk odbacuju.

Prije pet dana oni su slavili obljetnicu početka reformacije (zapravo pobune protiv Crkve) i prilika je ovo da se osvrnemo na to njihovo krivovjerje i damo opsežniji odgovor. O čistilištu se govori na više mjesta u sv. Pismu. Sv. Pavao govori nam jasno u Prvoj poslanici Korinćanima (3, 13-15):

,,Svačije će djelo izaći na vidjelo; jer će dan Gospodin pokazati, jer će se ognjem otkriti, i oganj će iskušati, kakvo je čije djelo. Ako ostane čije djelo, što je nazidao, primit će plaću. A čije djelo izgori, bit će mu na štetu, a sam će se spasiti, ali tako kao kroz oganj.“. Bog će dakle ispitati naša djela i kakva god nesavršenost se pronađe na nama, on će je morati pročistiti. Ovdje se govori o ognju pročiš-ćenja koji će spaliti sve nesa-vršenosti na nama. Doista, to je izraz koji upotrebljava i Crkva u svome govoru o čistilištu – govori se o čistilišnoj vatri koja pročiš-ćava, kroz čije patnje duša mora proći da bi dala zadovoljštinu. Zatim u Matejevu evanđelju (5, 25-26) čitamo Isusove riječi: ,,Sporazumi se bez otezanja s protivnikom svojim, dok si još usput s njim. Inače mogao bi te protivnik predati sucu i sudac slugi sudskome, i onda bi te bacili u tamnicu. Zaista, kažem ti, nećeš izaći odanle, dok ne platiš posljednjega novčića.“. Sudac ov-dje naravno predstavlja Boga kao vrhovnoga suca živih i mrtvih koji će nam suditi i dati plaću prema našim djelima. A tamnica je izraz za čistilište – mjesto u kojemu su duše lišene Božje prisutnosti (koju će tek uživati u raju) i u kojoj ispaštaju kaznu za svoje prijestupe. Kao što se za prijestupe pred zemaljskim, državnim zakonima mora odgovarati i kao što se oni kažnjavaju – oni teži i zatvorom, tako je i za prijestupe prema nebeskim, Božjim zakonima, gdje Bog od nas traži da moramo dati zadovoljštinu Njegovoj pravedno-sti. Također u Lukinu evanđelju (12, 47-48) čitamo Isusove riječi o lošim slugama: ,,A onaj sluga, koji zna volju gospodara svojega, ali ne radi i ne upravlja po volji njegovoj, dobit će mnogo udaraca. A koji ga ne zna i radi što zaslužuje kaznu, dobit će malo udaraca.“. Bog dakle kažnjava sve prijestupe protiv Njegova zakona, traži da se ispuni Njegova pravednost – jer svaki grijeh je uvreda Njegovu božan-skom veličanstvu, i tko tu zado-voljštinu ne učini na ovome svijetu, morat će to učiniti u budu-ćemu. Kao kad netko ošteti imo-vinu svoga bližnjega. Kada netko, primjerice, razbije prozor – makar i slučajno – nije dovoljno samo da se ispriča zbog učinjene štete. Oštećeni mu može oprostiti, ali će tražiti i da nadoknadi štetu koju je počinio. Tako nam i Bog oprašta

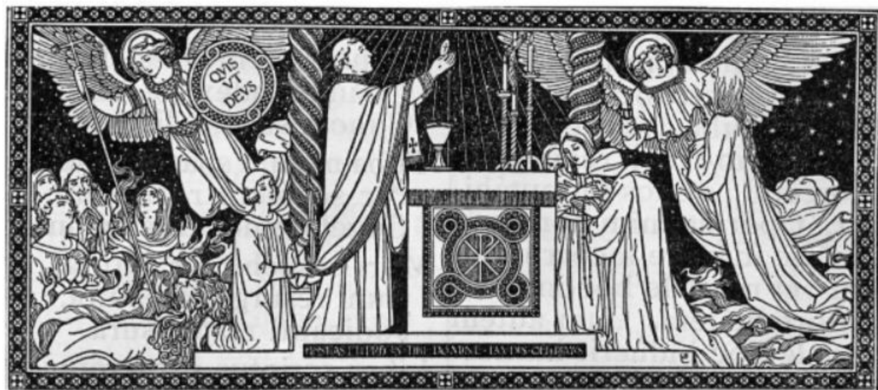
grijehe ako se za njih kajemo, ali traži od nas da mu damo zadovoljštinu dobrim djelima, pokorom, molitvom. Primjer za to nalazimo u Starome zavjetu. U Drugoj knjizi o Makabejcima čitamo kako su neki od vojnika Jude Makabejca – koji su se borili za slobodu izraelskoga naroda, poginuli i da su pod njihovim odijelima pronađeni nedopušteni predmeti, amajlije. Kada su to preostali vojnici vidjeli, pomolili su se za njih i Juda je naredio da se pošalje prilog za hram da bi se za njih prikazala žrtva za oproštenje i zadovoljštinu za grijehe.

Mi svojim dobrim djelima, molitvama, pokorom, možemo pomoći dušama koje trpe, prikazati tu žrtvu kao djelo zadovoljštine Bogu da bi ih se on udostojao pripustiti u svjetlo svoga blaženstva. A najveća, najuzvišenija molitva i žrtva jest Žrtva Križa koja se uprisutnjuje na našim oltarima – sveta Misna Žrtva. Žrtva koju je dao Juda Makabejac da se prikaže u hramu bila je starozavjetna žrtva, koja je samo slika i priprava za onu savršenu žrtvu Sina Božjega koji je umro na drvetu križa za naše grijehe, a ta ista žrtva prikazuje se nebeskom Ocu na nekrvni način u sv. Misi.

To smo pozvani činiti iz razloga što su muke koje prolaze ove duše vrlo teške. Sv. Toma Akvinski i drugi teolozi tumače nam da se muke u čistilištu ne razlikuju od paklenskih muka po intenzitetu – da su dakle jednako velike, nego da se razlikuju samo po trajanju. Pakleni će oganj trajati vječno, dok je čistilišna vatra samo prolazna i traje dok duša ne da zadovoljštinu božanskoj pravednosti za grijehe iz svoga zemaljskoga života. Nadalje, neizmjerna je razlika između djela zadovoljštine koja trebamo Bogu dati na zemlji, od čistilišne vatre u drugome svijetu. Mistici kojima je dano vidjeti muke čistilišta, prikazali su to na sljedeći način: da na ovome svijetu možemo s nekoliko novčića isplatiti ono što ćemo na drugome svijetu morati isplaćivati godinama. Zato je sv. Augustin izrekao svoje poznate riječi: *ovdje, Gospodine, sijeci, reži, prži i pali, samo nam u vječnosti oprosti*. Bolje nam je podvrgnuti se svim patnjama na ovoj zemlji, nego ih morati podnositi na drugome svijetu jer koje li razlike, da na zemlji s malo

žrtve i trpljenja možemo isplatiti ono što ćemo na drugome svijetu morati dugo i teško trpjeti. Pa bile to i najteže muke i pokore na ovoj zemlji, one su opet neusporedivo manje naspram strašnoj vatri u drugome svijetu.

To je dobro razumjela sv. Katarina Sijenska koja je Bogu izrazila spremnost da za svoga pokojnoga oca – da bi ga oslobodila od čistilišnih muka – preuzme na sebe svu patnju da bi on što prije bio oslobođen. Bog je to prihvatio i dao joj da dugo i teško trpi kao zadovoljštinu za njegove grijehe – da podnese patnje koje bi svakome od nas bile nezamislive, a sve je to opet bilo neusporedivo manje naspram patnji u drugome životu. Pozvani smo zato i mi i trebamo prikazivati naše molitve, žrtve, pokoru, za naše pokojne jer time činimo veliko djelo milosrđa koje će nam Gospodin upisati u zasluge i nama samima uračunati kao zadovoljštinu za grijehe, pročistiti nas od svih naših nesavršenosti i voditi prema vječnome životu. Amen.

Raj – uživanje Božje slave

mons. Ivan Bujanović

Nebo je mjesto ili stanje u kojemu duše sasvim pravedne ili opravdane uživaju potpuno, vječno blaženstvo. (…) Nebesko blaženstvo je skup svih mogućih dobara koje sveti u nebu uživaju u punoj mjeri i savršenim načinom. Ali bitnost nebeskoga blaženstva poglavito je u neposrednom, jasnom gledanju biti Božje. Božja objava uči to izrijekom, a Crkva8 je to dogmatski definirala (papa Benedikt XII., konstitucija Benedictus Deus, 1336. god.). (…) A sv. Ivan piše: „Predragi, sada smo sinovi Božji i još se nije pokazalo što ćemo biti. Znademo, kada se bude pokazalo, da ćemo mu biti slični jer ćemo ga vidjeti kao što jest“ (1 Iv 3,2). (…)

To slijedi iz naravi same stvari. Biti blažen ne znači ništa drugo, nego poznavati i posjedovati najviše dobro, tj. Boga. A Boga kao vječnu istinu i čisti duh ne može se drukčije poznavati i posjedovati, nego ako se neposredno upozna njegova bit. A što znači: gledati bit Božju? Što je visio beatifica?

Naše znanje o Bogu što ga imamo ovdje na zemlji je iz dva razloga manjkavo, nejasno i nepotpuno. A) Nepotpuno je zato što našoj spoznaji o Bogu Bog nije neposredni predmet. (…) Pojam o Bogu moramo si stvoriti logičkim zaključkom iz stvorova (učinaka). Taj je pojam doduše istinit… ali taj će pojam samo donekle, izdaleka odgovarati istini, on će nam daleko manje pokazivati, nego što Bog u istini ima i jest. Zato je svako naše spoznanje koje imamo logičkim zaključkom doduše istinito, ali manjkavo i nepotpuno jer nijedna slika ne može savršeno prikazati predmet onako kakav je u istini. (…)

B) Nijednu stvar ne poznajemo potpuno i savršeno ako joj ne poznajemo bit. Ako poznajemo pojedine učinke, pa makar i sve vlastitosti, još se ne može reći da smo stvar potpuno i savršeno spoznali. Zato je svako naše znanje ovdje na zemlji nesavršeno… Naravnim načinom ne možemo spoznati jednostavnu i neograničenu bit Božju, već moramo mnogim pojmovima poimati razna

svojstva u Bogu… ali spoznaja koju smo tim načinom dobili ne može biti potpuna i savršena jer nam ne predočuje bit Božju kakva je u sebi, nego kako nam je učinci Božji otkrivaju, a učinci nam je otkrivaju vrlo nesavršeno. (…) Kad nas dakle objava uči da ćemo jednom blaženi gledati Boga licem u lice, to je taj izraz analogan, uzet od naravnoga tjelesnoga gledanja samo zato da se njime označi što veći stupanj jasnoće i što savršeniji način spoznaje. Ondje ćemo Boga spoznati ne logičkim zaključivanjem iz stvorova, nego neposredno njegovu bitnost koja se neće sakrivati pod nikakvim osjetnim slikama, spoznat ćemo ga kao što je u sebi, a ne samo općenito. (…)

Blaženstvo je čovjeka – tako objava uči – u posjedovanju i uživanju najvećega i najsavršenijega dobra. To najveće dobro je sam Bog. On je dakle jedino i pravo čovjekovo blaženstvo. Zato se kaže da je Bog zadnji cilj, posljednja čovjekova svrha, a prema tome bogoslovi uče da je čovjekovo blaženstvo u postignuću posljednje svrhe. Savršeno dakle blaženstvo uključuje i pretpostavlja potpuno sjedinjenje čovjeka s Bogom. Sve moći duše moraju se s njime združiti, da sav čovjek bude blažen. Um se s njime združio po svjetlu slave, a treba da se i volja združi, a to biva po ljubavi. U ljubavi koja posjeduje ljubljeni predmet uključeno je uživanje, naslada. U blaženstvu je vjera prešla u gledanje, ufanje je zamijenilo uživanje, a ljubav je ostala ista, samo se je usavršila jer ona više ne čezne za svojim predmetom, ona ga posjeduje. Ne osjeća bol radi daljine koja bi ju rastavljala od njega, ona ga u miru uživa. Nije više u kušnji, nagrada joj je osigurana. (…)

Blaženi osposobljeni svjetlom slave gledaju neposredno Božju bit. Ali kad spoznaju Božju bit,

spoznaju u njoj sve, što je s njom istovjetno. Oni dakle prije svega u Božjoj biti gledaju svojstva Božja i poznaju ih uopće i napose jer se ona ne razlikuju od biti… Oni poznaju i osobe u Bogu koje se također stvarno ne razlikuju od biti… No oni ipak bit Božju ne mogu iscrpsti, potpuno shvatiti (comprehendere). Um čovječji ne može savršeno shvatiti Božju bit jer on ako i jest svjetlom slave podignut u vrhunaravni red, ostaje stvor za to ipak ograničen. Između stvora i stvoritelja ostaje uvijek neizmjerni nesrazmjer. U tom smislu zove sv. Pismo Boga svjetlo nedostupno i kaže da je nevidljiv. (…)

Bit je nebeskoga blaženstva u gledanju Boga, u posjedovanju i uživanju najvišega dobra. Ali kada je govor o čovjekovu blaženstvu treba osim toga razlikovati i sporedna dobra koja popunjavaju i povećavaju bit blaženstva… Potpuno, savršeno blaženstvo – a takvo je nebesko blaženstvo – mora usrećiti i zasititi blaženstvom cijeloga čovjeka, dušu i tijelo, sve moći i vlastitosti duše, sva osjetila tijela – sve štogod sačinjava cjelovitost čovjeka. (…)
Duša će u samoj sebi kao u najčistijem zrcalu poznati istine naravnoga i vrhunaravnoga reda. Prije svega će samu sebe spoznati u svoj svojoj naravnoj ljepoti, svoje moći, čudesno djelovanje, svoj otajstveni odnos prema tijelu… Duševne moći potpuno su se usavršile, um ne žeđa i ne traži više istine… I volja se potpuno usavršila… Ona ljubi samo dobro, ukrašena je svim krepostima, sva blažena u miru vrši kreposti i u tome joj je najveća naslada.

Duša će pomoću svjetla slave pojmiti kakvo je dobro posvetna milost… poznavat će i razumjeti sve ulivene kreposti, darove Duha Svetoga, neizbrisivi biljeg što ga utiskuju u duši tri sakramenta, svjetlo slave… Sigurno će dušu veseliti u blaženstvu uspomena na izvojštene pobjede na zemlji protiv neprijatelja svoga spasenja… Ne smijemo zaboraviti ni na odlično društvo u kojemu će blaženi boraviti vječne dane. U društvu Krista, Blažene Djevice Marije, anđela i ostalih svetaca uživat će blaženi novo, veliko veselje.

Izvor: I. Bujanović, Eshatologija, Zagreb, 1894., str. 45-64.

Dolazak antikrista i njegovo djelovanje

p. Marko Tilošanec, propovijed održana na Posljednju nedjelju nakon Duhova (26. 11. 2017.)

Posljednja nedjelja nakon Duhova, kao što je razumljivo, progovara nam o posljednjim događajima na kraju svijeta, o drugom Isusovu dolasku. Čuli smo današnje evanđelje u kojemu Gospodin zapravo proriče dva događaja – propast Jeruzalema i kraj svijeta, njegov drugi dolazak. Ta su dva proročanstva u tekstu isprepletena i zato nije lako razlikovati što se odnosi na jedan, a što na drugi događaj. Oni su također u međusobnom odnosu jer propast Jeruzalema nije samo jedinstveni događaj koji bi stajao sam za sebe, nego je on istovremeno slika posljednjih događaja na kraju svijeta. A što će se točno dogoditi na kraju svijeta i kako će teći ti događaji? O tome nam govori Isus kada se obraća učenicima prije svoje muke, vrlo iscrpne navještaje nalazimo potom u Knjizi otkrivenja sv. Ivana apostola, neke stvari nam na pojedinim mjestima naznačuje i sv. Pavao (npr. u Drugoj Solunjanima), a važan proročki navještaj nalazimo i u Starome zavjetu, u Knjizi proroka Danijela. Nema ništa što bi toliko intrigiralo ljudsku maštu kao posljednji događaji prije drugog Isusova dolaska i zato nije

čudno da su mnoge sekte (poput npr., adventista i Jehovinih svjedoka) na temelju ovih izvještaja proricale točan datum kada će se dogoditi smak svijeta, da ove izvještaje tumače na najrazličitije, krive načine, pa i da se među katolicima šire kriva shvaćanja o pojedinim događajima. Pokušat ćemo zato na temelju katoličkog nauka – predaje, crkvenih otaca, naučitelja, mistika, velikih teologa, pogledati značenje pojedinih događaja koji su nam navješteni u sv. Pismu.

„Kada vidite na svetom mjestu grozotu pustoši“. Prorok Danijel koji je živio u 6. st. pr. Kr., u babilonskom sužanjstvu, prorekao je strašne događaje koji će uslijediti nakon tri stoljeća. Tada se podigao sirijski kralj Antioh Epifan koji je okrutno progonio Židove – zauzeo je Jeruzalem, provalio u hram i u njega postavio Zeusov kip i prisiljavao Židove da se odreknu vjere u pravoga Boga te da se klanjaju idolima. No to proročanstvo ne staje na tom događaju, nego se odnosi i na strašne događaje na kraju povijesti. Sv. Pavao nam u Drugoj poslanici Solunjanima (2, 3-4) govori da „treba da najprije dođe otpad, i objavi se čovjek grijeha, sin propasti, koji se protivi ili podiže iznad svega što se zove Bog ili što se štuje, tako da će on sjesti u hramu Božjem pokazujući sebe kao da je Bog“. Prije drugoga Isusova dolaska treba na svijet doći antikrist – čovjek grijeha, sin propasti, kako nam govori sv. Pavao, koji će se praviti Bogom. O njegovu djelovanju govori nam sv. Ivan u Otkrivenju, a crkveni oci, mistici izložili su nam po Božjem prosvjetljenju još detaljnije njegov lik i pokušat ćemo pogledati što će se to točno

dogoditi i kako će nastupiti antikrist. On će biti ponajprije jedna konkretna osoba – ne neka određena skupina ili društvo, nego čovjek. Pomislili bismo možda da će antikrist biti sam sotona koji će se utjeloviti, no – kako nam tumači sv. Ivan Damaščanski i sv. Hildegarda – on neće biti istovremeno đavao i čovjek, nego pravi čovjek koji će se roditi od žene i koji će u svemu oponašati Krista. Odatle i značenje riječi antikrist – on će biti Kristova imitacija, ali na negativan način, najveći Kristov protivnik tako da će zavoditi ljude na potpuni otpad od Boga i on će biti najgori čovjek koji je ikada živio.

Antikrist će nastojati imitirati Krista doista u svemu, u cijelome svome životu i djelovanju. On će se predstaviti kao najveća dobrota, da bi tako došao do moći i zaveo ljude da mu se klanjaju. Imitirat će Krista od samoga početka, od svoga rođenja. Predstavit će se kao da je na čudesan način došao na svijet, a bit će rođen u okolici Babilona od majke Židovke koja će biti bludnica i neće se znati tko mu je otac. Već u vrijeme njegova rođenja pojavit će se čudesni znakovi, kao što je to bilo za Kristova rođenja s pojavom svjetla u Betlehemu i čudesne zvijezde na nebu koja je vodila mudrace. Već s 10 godina će imati takvu moć i znanje da će nadvisivati sve ljude svoga vremena. Živjet će skrivenim životom do svoje tridesete godine kao što je to Isus živio i tada će početi javno djelovati. Kao što je Isus bio ispunjen Božjom snagom, silom Duha Svetoga, tako će antikrist biti opremljen svom sotoninom moći, kako nam to tumači sv. Ivan Zlatousti. Imat će razum, mudrost i neopisivu govorničku moć, bit će izvanredan u svim znanostima, jezicima, umjetnostima, imat će dopadljiv izgled te će sam njegov nastup privlačiti ljude da mu iskazuju ljubav i poštovanje. Predstavit će se kao novi Mesija te će ga zato Židovi prihvatiti jer će najprije naučavati da treba ispunjavati židovski zakon, posebno ob-

rezanje i svetkovanje subote, ali na kraju će proglasiti potpunu slobodu od svih božanskih i crkvenih zapovijedi. Put koji u stvarnosti vodi prema paklu predstavit će kao put prema nebu. Kao što je Isus imao svoga preteču, sv. Ivana Krstitelja, tako će i antikrist imati svojega koji se u Otkrivenju opisuje kao lažni prorok. Crkveni oci nam tumače da će lažni prorok biti jedan biskup koji će biti najveći otpadnik od vjere ikada te će upućivati ljude da se antikristu klanjaju.

Antikrist će se nametnuti kao svjetski vladar. On će najprije zavladati i podići svoju prijestolnicu u Jeruzalemu. Kada vide njegovu moć, doći će kraljevi iz drugih zemalja te mu se podložiti i tako će on moći vladati cijelim svijetom. Tada će antikrist nametnuti svoju strahovladu. Započet će strašni progoni kršćana, kakvih nikada nije bilo, koji nadmašuju sve progone rimskih careva zajedno. Antikrist će se proglasiti bogom i prisiliti sve ljude da mu iskazuju božansku čast, a svatko tko to odbije, bit će strašno mučen i ubijen. Opustošit će crkve i pretvorit ih u svoje hramove, svugdje će biti izložena njegova slika kojoj će se trebati klanjati i priznavati ga kao božanstvo. To je grozota pustoši o kojoj nam govori prorok Danijel i koju spominje Isus u evanđelju. Kao što je Krist u svijet poslao apostole, tako će i antikrist poslati u svijet svoje apostole. To su lažni kristi i lažni proroci o kojima nam govori Isus u današnjem evanđelju. Oni će propovijedati njegov bezbožni nauk – da je antikrist božanstvo kojemu se treba klanjati, da su ljudi slobodni od svih moralnih zakona, da svatko može živjeti prema svojoj požudi, a kao potvrdu svoga nauka činiti će čudesa, kao što nam govori današnje evanđelje. To neće biti prava čudesa jer đavao njih ne može činiti, nego će to biti prividna čudesa. Ozdravljivat će bolesne, čak uskrisivati mrtve i moć zavođenja će biti tolika da će

mnogi kršćani biti zavedeni i teško da će se itko naći tko neće biti u napasti da posumnja u Krista. U Jeruzalemu će biti antikristova prijestolnica, a on će također osvojiti i Rim te će ondje podići svoju drugu prijestolnicu, kao što nam to govori Majka Božja u La Salleteu te će ubiti papu, kao što nam to naviješta Majka Božja u Fatimi. Njegova vlast trajat će tri i pol godine (Dan 7,25) po Božjem dopuštenju. Ako bi ovaj najstrašniji progon trajao duže, nijedan kršćanin ne bi preživio i nitko se ne bi spasio ako se ne bi skratili ti dani, kao što nam govori Gospodin u današnjem evanđelju.

No Bog neće ostaviti kršćane bez utjehe. Poslat će im dva proroka, Iliju i Henoka (Otk 11). Oni su jedina dva proroka Staroga zavjeta koji su uzneseni na nebo. Zapravo nisu uzneseni u samo nebo, nego u raj zemaljski gdje su ostavljeni da čekaju svoje drugo poslanje koje im je Bog odredio na koncu vremena. Oni će s velikom moći propovijedati evanđelje i boriti se protiv antikrista, utvrđivati kršćane u vjeri i antikrist i njegovi sluge im neće moći nauditi. Imat će moć da na svakoga tko im se približi i bude im htio nauditi zazovu oganj s neba koji će ih spaliti, kao što je to činio Ilija za svoga djelovanja u SZ-u. Po Božjoj odredbi oni će dovršiti svoje poslanje tako što će doći u Jeruzalem gdje će ih antikrist ubiti svojom vlastitom rukom i ostaviti njihova tjelesa neukopana (Otk 11, 7-8) – zabranit će pod prijetnjom smrtne kazne da ih se ne smije ukopati, dolazit će antikristovi poklonici sa svih strana svijeta, rugati se njihovim tjelesima, pljuvati na njih i huliti. Gotovo svi će pomisliti da je to konačna antikristova pobjeda. No onda će se dogoditi jedno veliko iznenađenje. Bog će ih nakon 3 i pol dana uskrisiti i podići u nebo. Činit će se da se dogodio veliki obrat što će antikrista razbjesniti te će upriličiti veliku manifestaciju – na Maslinskoj gori odakle je Krist uzašao na nebo će okupiti sve svoje poklo-

nike da bi pokazao kako on može učiniti isto i htjet će zbaciti s neba Henoka i Iliju i tada će se dogoditi njegov konačni poraz. Isus će ga ubiti dahom svojih usta (2 Sol 2,8)

– poslat će arkanđela Mihaela koji će udariti poput munje, ubiti te će pasti na zemlju i progutat će ga zemlja.

To će biti Božja konačna pobjeda nad antikristom i tada će nastupiti razdoblje velike Kristove vladavine o čemu čitamo u 20. poglavlju Knjige otkrivenja i što nam naviješta Majka Božja u Fatimi. Dogodit će se obraćenje svih naroda, katolička vjera će se posvuda proširiti, bit će satrta krivovjerja i zavladat će mir Kristova Kraljevstva, vlast Presvetih Srdaca Isusova i Marijina. Neće se dakle dogoditi Kristov drugi dolazak odmah nakon pada antikrista, nego će proteći još jedno vrijeme njegove vladavine i tada će nastupiti kraj – dogodit će se velika, konačna bitka između Krista, njegova anđela protiv sotone i zloduha kada će oni biti konačno pobijeđeni, nastupit će konačni sud, opće uskrsnuće i nastat će novo nebo i nova zemlja.

To je dakle nauk sv. Pisma i Predaje o događajima pri svršetku svijeta – o pojavi i djelovanju antikrista i njegovu svršetku, o Kristovoj vladavini i njegovu drugom dolasku. Stvarnosti su to koje su uvijek aktualne i trebaju pobuđivati naše najdublje zanimanje te im trebamo pridati veliku važnost. Premda nam se čini da sve to nije blizu, da se neće dogoditi sad odmah jer su prošle tolike godine, stoljeća, a opet se sve to još nije dogodilo. No s druge strane, opet možemo spoznati po određenim znakovima da se to

približava. Jedan od tih bitnih znakova bit će opće udaljavanje i otpad od Boga. Živimo u vremenu kada se to nikada nije više i jasnije ostvarivalo. Današnji svijet u sve većoj mjeri otpada od vjere. Nikada se nije toliko ljudi izjašnjavalo kao agnostici, ateisti, i čini se da svijet sve više tone prema ponoru bezboštva, a to je sigurno prikladan teren za dolazak antikrista.

Kao što je Krist imao svoje pralikove u Starome zavjetu koji su ga predoznačivali kao spasitelja, žrtvu pomirnicu za naše grijehe, navjestitelja božanskoga zakona – sjetimo se samo likova Melkisedeka koji je pralik Krista kao velikoga svećenika, Izakove žrtve koja označuje Kristovu žrtvu na križu, Mojsija kao spasitelja izraelskoga naroda koji upućuje na Krista kao spasitelja ljudskoga roda – tako i antikrist ima svoje pralikove u povijesti Staroga zavjeta i ljudskoga roda. To je ponajprije Antioh Epifan koji je okrutno progonio Božji narod Staroga zavjeta, obeščastio hram i prisiljavao Židove na idolopoklonstvo, kao što to čitamo u knjigama o Makabejcima. Tu su zatim rimski carevi koji su okrutno progonili kršćane, prisiljavali ih da se trebaju klanjati poganskim bogovima, a ako su to odbili, čekala ih je smrtna kazna. Sliku i navještaj antikrista možemo pronaći i u novijoj povijesti, u moćnim vladarima koji su si željeli podčiniti Crkvu i njome upravljati da bi izobličili njezinu bit i poslanje i prilagodili je svojoj ideologiji. Napoleon je uspio zavladati većim dijelom Europe, kršio je prava Crkve te je lišio slobode Svetoga Oca. Još više i eminentnije možemo tu ubrojiti komunističke diktatore koji su željeli uništiti Crkvu – poput Lenjina i Staljina – kada su nebrojene crkve porušene, kada su brojni svećenici i vjernici bili progonjeni, zatvarani, mučeni. Za vrijeme Envera Hodže je u Albaniji religija bila zabranjena i učitelji bi znali u školi djeci postaviti pitanje tko zna učiniti znak križa da bi tako otkrili roditelje koji uče djecu

vjeri te ih potom uhvatili. Tu možemo s pravom ubrojiti i Josipa Broza Tita pod čijom je komunističkom strahovladom također provođen teror nad katolicima. Knjiga Hrvatski martirologij koju je napisao don Anto Baković sadrži životopise i svjedočanstva o svim stradalim svećenicima i posvećenim osobama tijekom Drugoga svjetskoga rata i poraća i nabraja više od šesto mučenika. A gdje su još nebrojeni civili, laici, njih desetine, stotine tisuća koji su stradali na križnom putu, u marševima smrti 1945., po logorima i mučilištima samo zato što su voljeli svoj narod, domovinu i Krista. Kao što su partizani sa crvenom petokrakom na glavi mahnito ubijali katolike nakon Drugoga svjetskoga rata, tako će i antikristovi vojnici mučiti i ubijati kada nastupi njegova vladavina.

Pralikove ima i lažni prorok koji će prethoditi dolasku antikrista, a to su tvorci svih lažnih religija i ideologija koje su progonile kršćane, vodile duše u propast. Muhamed je izmislio religiju koja odbacuje kršćanske svetinje – Presveto Trojstvo, Kristovu Crkvu, koja odobrava razvrat – poligamiju, koja je na najokrutnije načine progonila kršćane – nabijala ih na kolac, odsijecala im glave, a to čini i danas. Preteča lažnoga proroka je Luther koji je hulio protiv Presvete Euharistije, protiv Blažene Djevice Marije i svetaca, Kristova namjesnika, koji je odveo u propast nebrojene duše. Zašto ovdje ne spomenuti i moderniste koji naučavaju izopačeni nauk gdje se sve religije stavlja na istu razinu, gdje se čovjeka stavlja u središte, a progoni one koji su vjerni Kristu u njegovu neiskvarenom nauku. Tu su zatim filozofi koji su preteče suvremenoga bezboštva: F. Nietzsche koji je sam napisao djelo Antikrist u kome naviješta 'nadčovjeka' koji će prezreti, pogaziti kršćanske vrijednosti. Feuerbach koji naučava da je religija samo projekcija ljudskoga uma, Marx i Engels koji proglašavaju religiju opijumom za narod i

stvaraju komunističku ideologiju kao zakletoga neprijatelja kršćanstva, koja je pokrenula strašne progone protiv kršćana.

To su sve samo pralikovi, slike lažnoga proroka i antikrista koji su im u nekoj mjeri slični, ali ipak samo slika i sjena. Stvarnost antikrista bit će neopisivo strašnija i okrutnija, gora od svih ovih lažnih ideja i strahota zajedno. I ako se pitamo kako ćemo prepoznati njihov dolazak, to je odgovor – to će biti nevolja kakve nikada nije bilo na zemlji, kakvu si mi ne možemo predočiti.

„Evo, kazao sam vam unaprijed“ – govori nam Gospodin – da znate što će se dogoditi, da budete spremni i da vas ne iznenadi kada nastupe ti strašni događaji. Molimo zato Gospodina da nas očuva i ojača u vjeri, da možemo uvijek biti pripravni izaći ususret događajima posljednjih vremena. Čuvajmo tu vjeru da nas ne pokolebaju zavodljivosti i lažni znakovi Kristova protivnika, nego da uvijek budemo sigurni i čvrsti, da znamo kome smo i zašto povjerovali: našemu Gospodinu Isusu Kristu koji je put, istina i život, kojemu trebamo uvijek biti vjerni jer samo je u njemu spasenje i život, njemu je dana vlast nad živima i mrtvima. Neka nas on tome životu vodi snagom svoje milosti da bismo ga spremno dočekali i da bi nas on uveo u svoje vječno blaženstvo, da bismo postali dionicima njegove slave. Amen.

FSSPX ima blago u svojim rukama

Intervju s p. Davideom Pagliaranijem, Generalnim poglavarom FSSPX-a

Razgovor s prečasnim ocem Davidom Pagliaranijem, generalnim poglavarom Bratstva sv. Pija X., prvi put objavljen u Nouvelles de Chrétienté [Vijesti o kršćanstvu] broj 173.

Oče generalni poglavaru, Vi naslijeđujete biskupa koji je vodio Bratstvo svetoga Pija X. dvadeset i četiri godine i koji vas je čak zaredio za svećenika. Kakvi su Vaši osjećaji u vezi s tim što ga naslijeđujete?

Netko me je već pitao slično pitanje kada sam imenovan rektorom sjemeništa u La Reji, gdje su mi dva biskupa prethodila na toj dužnosti. Recimo da je to ovaj put malo složenije! Biskup Fellay je važna osoba u povijesti Bratstva, budući da ga je nadgledao tijekom pola vremena u kojem je ono postojalo. Tijekom toga dugoga razdoblja nije nedostajalo iskušenja, a ipak je Bratstvo još uvijek ovdje, držeći visoko barjak Tradicije. Mislim da je ta vjernost Bratstva njegovu poslanju na određeni način odraz vjernosti moga prethodnika njegovu poslanju. Želim mu zahvaliti za to u ime svih.

Neki su ipak pokušali vidjeti Vašu osobnost kao vrlo različitu

od one vašeg prethodnika. Postoji li nešto u čemu se stvarno osjećate drugačije?

Moram priznati – cum grano salis (sa zrnom soli) – da nepopravljivo mrzim sve elektronske medije bez iznimke i bez šanse za promjenom mišljenja, dok je biskup Fellay stručnjak za tu temu...

Kako Vi gledate na Bratstvo sv. Pija X. kojega ćete morati nadzirati dvanaest godina?

Bratstvo ima blago u rukama. Neki opetovano naglašavaju da ovo blago pripada Crkvi, ali mislim da možemo reći s punim pravom da pripada i nama. Ona pripada nama i zato je Bratstvo savršeno djelo Crkve. Čak i sada!

Tradicija je blago, ali da bismo ga vjerno očuvali moramo biti svjesni da smo glinene posude. Tu se nalazi ključ naše budućnosti: u svijesti o našoj slabosti i potrebi da budno pazimo na sebe. Nije dovoljno ispovijedati vjeru u svoj cjelovitosti ako naši životi ne izražavaju tu cjelovitu vjeru redovito i konkretno. Živjeti Tradiciju znači braniti je, boriti se za nju, boriti se kako bi najprije pobijedila u nama i u našim obiteljima, tako da može pobijediti u cijeloj Crkvi.

Naša je najljepša želja da službena Crkva prestane promatrati Tradiciju kao teret ili skup zastarjelih stvari koje su izašle iz mode, nego kao jedini mogući način za njenu obnovu. Međutim, glavne doktrinarne rasprave neće biti dovoljne za dovršenje ovoga posla: najprije moramo imati duše spremne za sve vrste žrtava. To vrijedi i za posvećene osobe i za vjernike laike.

Mi sami moramo uvijek obnavljati naš pogled na Tradiciju, ali ne na čisto teoretski način, nego na istinski nadnaravni način, u svjetlu žrtve Gospodina našega Isusa Krista na Križu. To će nas zaštititi od dvije suprotne opasnosti koje se međusobno pojačavaju, naime: pesimistička ili defetistička letargija i vrsta suhoparnog intelektualizma. Uvjeren sam da je u tome ključ pomoću kojega se suočavamo s različitim poteškoćama s kojima se susrećemo, uključujući i glavni problem krize u Crkvi.

Koje su važne teme danas?

Zvanja, posvećenje svećenika, briga o dušama. Tragična situacija u Crkvi ne smije imati tako veliki psihološki utjecaj na nas da više nismo sposobni obavljati svoje dužnosti. Naše jasno viđenje ne smije nas paralizirati; ako se to dogodi, ono se pretvara u mrak. Pogled na krizu u svjetlu križa dopušta nam zadržati naš spokoj i odmak, budući da su mir i objektivnost neophodni ako hoćemo sigurno prosuđivati.

Sadašnja situacija u Crkvi je stanje tragičnoga pada: veliki pad zvanja, broja svećenika, prakticiranja vjere, nestanak kršćanskih običaja, elementarnog osjećaja za Boga, koji se danas nažalost očituju – u uništenju naravnoga morala...

Sada Bratstvo ima sva potrebna sredstva da vodi pokret povratka Tradiciji. Preciznije, moramo se suočiti s dva zahtjeva:

- s jedne strane, da sačuvamo svoj identitet podsjećajući na istinu i osuđujući zabludu: ,,Praedica verbum: insta opportune, argue, obsecra, increpa“. ,,Propovijedaj riječ: nastoj oko toga u dobro vrijeme i u nevrijeme: pokaraj, opominji, zaprijeti“ (2 Tim 4, 2);
- a s druge strane: ,,in omni patientia, et doctrina“, ,,sa svom strpljivošću i naukom“ (isto): privući Tradiciji one koji idu u tom smjeru, poticati ih, pomalo ih uvoditi u bitku i u sve hrabriji stav. I dalje postoje autentično katoličke duše

koje žude za istinom i mi im nemamo pravo odbiti šalicu hladne vode, tj. Evanđelje, svojim ravnodušnim ili nadmenim stavom. Ove duše nas na kraju često ohrabruju vlastitom hrabrošću i odlučnošću.

Ova dva zahtjeva su komplementarna: ne možemo odvojiti jednoga od drugoga, usredotočivši se isključivo na prokazivanje zabluda koje proizlaze iz Drugoga vatikanskoga sabora ili na pomoć koju dugujemo onima koji postaju svjesni krize i treba im prosvjetljenje. Ova dvostruka potreba zapravo je jedna jer je izraz jedine ljubavi prema istini.

Kako ova pomoć za duše koje žeđaju za istinom postaje konkretnom?

Mislim da ne smijemo postavljati granice Providnosti, koja će nam od slučaja do slučaja davati sredstva prikladna različitim situacijama. Svaka duša je svijet za sebe, ona ima iza sebe svoje osobno putovanje, a potrebno je poznavati dušu pojedinačno kako bismo joj bili u stanju učinkovito pomoći. To je sve u temeljnom stavu kojega moramo gajiti u sebi, prethodnu raspoloživost za pomoć drugima, a ne iluzornu zabrinutost za sastavljanje univerzalnog korisničkog priručnika koji bi se odnosio na sve.

Da bismo dali konkretne primjere, naše bogoslovije danas udomljuju nekoliko svećenika izvan Bratstva – tri u Zaitzkofenu i dva u La Reji – koji žele jasno sagledati situaciju u Crkvi i koji prije svega žele živjeti svoje svećeništvo u cjelovitosti.

Utjecaj svećeništva jedini je način pomoću kojega će se Crkva vratiti u Tradiciju. Moramo kategorički oživjeti ovo uvjerenje. Bratstvo svetog Pija X. uskoro će imati četrdeset i osam godina. Božjom milošću doživljava izuzetno širenje diljem svijeta; njegova djela rastu posvuda, brojni svećenici, distrikti, priorati, škole... Nedostatak ovoga širenja je to da je duh početnog osvajanja neizbježno oslabljen. Iako to ne želimo, sve više smo zaokupljeni upravljanjem svakodnevnim problemima koji proizlaze iz tog razvoja; kao rezultat toga apostolski duh može biti blijed; rizik je da će veliki ideali izb-

lijediti. Sada smo u trećoj generaciji svećenika od osnutka Bratstva 1970. godine... Potrebno je ponovno otkriti misionarski žar kojim nas je naš osnivač nadahnuo.

O našim odnosima s Rimom

U ovoj krizi koja je uzrok boli mnogih vjernika bliskih Tradiciji, što misliti o odnosima Rima i Bratstva?

U tome također moramo nastojati održati nadnaravni pogled na stvari i izbjeći pretvaranje ovoga pitanja u opsesiju jer svaka opsesija subjektivno poražava um i sprječava postizanje objektivne istine, koja je njegov cilj. Moramo posebno danas izbjegavati žurbu u našim prosudbama koju suvremena sredstva komunikacije često potiču: ne smijemo se zalijetati u „konačni“ komentar na rimski dokument ili na osjetljivu temu: sedam minuta da ga improviziramo i jedna minuta da ga stavimo na internet... Novi zahtjevi društvenih medija su imati „ekskluzivnu vijest“ i stvoriti „žamor“, ali informacije koje oni daju na ovaj način vrlo su površne i – što je još gore – one dugoročno onemogućuju ozbiljno, duboko promišljanje. Čitatelji, slušatelji i gledatelji se uzrujavaju i brinu... Ta anksioznost utječe na način na koji primaju informacije. Bratstvo je previše pretrpjelo od ove nezdrave i – u konačnoj analizi – svjetovne tendencije, koju svi hitno moramo pokušati ispraviti. Što manje smo povezani s internetom, više ćemo ponovno otkriti mir uma i spokojstvo prosuđivanja. Što manje ekrana imamo, to više ćemo moći napraviti objektivnu procjenu

stvarnih činjenica i njihovog točnog značenja.

Što se tiče naših odnosa s Rimom, koje su stvarne činjenice?

Još od doktrinarnih rasprava s rimskim teolozima, može se reći da smo suočeni s dva izvora komunikacije, dvije vrste odnosa koji se uspostavljaju na razinama koje treba pažljivo razlikovati:

1. jedan javni, službeni, jasan izvor koji nam još uvijek nameće izjave s bitno istim doktrinarnim sadržajem;
2. drugi koji proizlazi od jednog ili drugog člana Kurije, uz zanimljive privatne razgovore koji sadrže nove elemente o relativnoj vrijednosti koncila o ovoj ili onoj doktrinarnoj točci... To su nove i zanimljive rasprave koje bi svakako trebalo pratiti, ali ipak ostaju neformalne, neslužbene, privatne diskusije, dok se na službenoj razini – usprkos određenoj evoluciji jezika – uvijek ponavljaju isti zahtjevi.

Zasigurno pažljivo bilježimo ono što je pozitivno rečeno privatno, ali ovdje zapravo nije riječ o Rimu; to su dobronamjerni, blagi Nikodemi koji nisu u službenoj hijerarhiji. Stoga se neophodno pridržavati službenih dokumenata i objasniti zašto ih ne možemo prihvatiti.

Najnoviji službeni dokumenti – primjerice pismo kardinala Müllera od lipnja 2017. – uvijek izražavaju isti zahtjev: preduvjet je da se koncil mora prihvatiti, a nakon toga će se moći nastaviti raspravljati o onome što Bratstvu nije jasno; na taj način oni smanjuju naše prigovore na subjektivnu poteškoću u čitanju i razumijevanju i obećavaju nam pomoći da ispravno shvatimo ono što je koncil stvarno značio. Rimske vlasti pretvaraju ovo prethodno prihvaćanje u pitanje vjere i načela; to izričito govore. Njihovi zahtjevi danas isti su kao i prije trideset godina. Drugi vatikanski sabor mora biti prihvaćen u kontinuitetu crkvene tradicije, kao dio koji treba biti integriran u tu tradiciju. Oni priznaju našu tvrdnju da od strane Bratstva postoje pridržaji koji zaslužuju objašnjenja, ali ni u kom slučaju odbijanje saborskih učenja kao takvih: ovo je [za njih] čisti i jednostavan nauk Učiteljstva!

Upravo tu je problem, uvijek na istom mjestu i ne možemo ga prebaciti negdje drugdje: kakav je dogmatski autoritet koncila koji je namjeravao biti pastoralni? Koja je vrijednost tih novih načela koje je sabor naučavao, koja su se sustavno, dosljedno i savršeno kontinuirano primjenjivala po onome što je naučavala hijerarhija koja je bila odgovorna i za sabor i za pokoncilsko razdoblje? Ovaj stvarni koncil je koncil vjerske slobode, kolegijalnosti, ekumenizma, „žive tradicije“... i nažalost, nije rezultat pogrešnog tumačenja. Dokaz toga je da ovaj stvarni koncil nikada nije bio ispravljen ili korigiran od strane nadležnog tijela. On prenosi duh, učenje, način razmišljanja o Crkvi koji predstavlja prepreku posvećivanju duša, a njegovi su tragični rezultati neposredno pred očima svih intelektualno iskrenih ljudi, svih ljudi dobre volje. Ovaj stvarni koncil istodobno odgovara doktrinarnom nauku i življenoj praksi koja je nametnuta „narodu Božjemu“; odbijamo ga prihvatiti kao samo još jedan sabor poput ostalih. Zato razgovaramo o njegovom autoritetu, ali uvijek u duhu ljubavi, jer ne želimo ništa osim dobra Crkve i spasenja duša. Naša rasprava nije puka teološka borba, a zapravo se odnosi na teme koje nisu „raspravljive“: ovdje je, bez sumnje, u pitanju život Crkve. I to je ono po čemu će nam Bog suditi.

Ovo je, dakle, perspektiva u kojoj se držimo službenih dokumenata iz Rima, s poštovanjem, ali realno. Nije riječ o tome da budemo desni ili lijevi, tvrda linija ili laksisti: radi se o tome da budemo realni.

Što trebamo činiti dok čekamo?

Mogu odgovoriti samo spominjući nekoliko prioriteta. Prvo, vjerujte u Providnost koja nas ne može napustiti i koja nam je uvijek davala znakove svoje zaštite i dobrohotnosti. Sumnjati, oklijevati, tražiti druga jamstva od Providnosti predstavljalo bi ozbiljan nedostatak zahvalnosti. Naša stabilnost i snaga ovise o našem povjerenju u Boga: mislim da svi trebamo ispitati svoju savjest po tom pitanju.

i ako ne uspijemo prenijeti ono što smo primili, znak je da nismo dovoljno uvjereni u to.

Konačno, moramo se boriti protiv određene intelektualne lijenosti: nauk je doista ono što daje našoj bitci za Crkvu i za duše razlog postojanja. Potrebno je uložiti napore da ažuriramo analizu velikih aktualnih događaja u svjetlu vjekovnoga nauka, a da se ne zadovoljavamo lijenim „copy-and-paste“ koje internet – opet – nažalost promiče. Mudrost postavlja i vraća stvari u red u svakom trenutku i svaka stvar nalazi svoje mjesto.

Štoviše, potrebno je svakodnevno ponovno otkrivati blago koje držimo u rukama, sjetiti se da nam ovo blago dolazi od samoga Gospodina i da ga je stajalo Njegove Krvi. Ako se budemo redovno stavljali u prisutnost ovih uzvišenih stvarnosti u svoj njihovoj veličini, naše će duše po navici ostati u klanjanju i ojačati koliko je potrebno za dan kušnje.

Također se moramo sve više brinuti za obrazovanje djece. Potrebno je imati jasan cilj kojega želimo postići i ne bojati se razgovarati s njima o Križu, o muci našega Gospodina, o njegovoj ljubavi prema malenima i o žrtvi. Apsolutno je potrebno da duše djece budu zahvaćene već u vrlo nježnoj dobi ljubavlju našeg Gospodina, prije nego ih duh svijeta mogne zavesti i uništiti. Ovo je pitanje apsolutno prioritetno

Križarska vojna sv. Mise nadbiskupa Lefebvrea

Što mogu na poseban način učiniti vjernici?

U Misi vjernici otkrivaju jeku efeta, „otvori se“, koju je izrekao svećenik kod Krštenja. Njihova duša se ponovo otvara milosti svete Žrtve. Čak i kada su vrlo mala, djeca koja pohađaju Misu osjetljiva su na sveto značenje koje izražava tradicionalna liturgija. Prisustvova-

nje Misi čini više od svega plodonosnim život bračnih parova sa svim njegovim kušnjama i daje mu duboko nadnaravno značenje, jer milost sakramenta Ženidbe potječe od Gospodinove žrtve. Sudjelovanje u Misi ih podsjeća da ih Bog želi iskoristiti kao suradnike u najljepšim djelima: posvećivanju i zaštiti duša njihove djece.

Tijekom svoje obljetnice 1979. godine nadb. Lefebvre nas je pozvao na Križarsku vojnu sv. Mise jer Bog želi obnoviti svećenstvo i kroz njega obitelj koja se danas napada sa svih strana. Njegova je vizija bila proročka, danas je postala opažanje koje svatko može vidjeti. Ono što je predvidio, sada imamo pred očima: ,,Što mi moramo učiniti, draga moja braćo? Ako produbimo ovu veliku tajnu svete Mise, onda vjerujem da mogu reći: moramo započeti križarsku vojnu! Zauzmite se za svetu Misnu Žrtvu, za Krv našega Gospodina Isusa Krista. Zauzmite se za ovu nepobjedivu stijenu i za ovo neiscrpno vrelo milosti, za svetu Misnu Žrtvu kakvu vidimo svakoga dana. Jeste li ovdje stoga što volite svetu Misnu Žrtvu? Zašto su ovi mladi bogoslovi u bogosloviji u Ecôneu, iz Sjedinjenih Država, iz Njemačke? Zašto su došli? Oni dolaze u naše bogoslovije radi svete Mise, radi svete Mise svih vremena. Ova sveta Misa vrelo je svih milosti, vrelo Duha Svetoga, kršćanske kulture. To je, dakle, svećenik. Moramo započeti križarsku vojnu. Ova križarska vojna

mora se zauzimati za ovaj vječni pojam žrtve da ponovno oživi kršćanstvo i da ga ojača. Onako kako to Crkva želi i kako je to uvijek ostvarivala, s istim načelima, s istom svetom Misnom Žrtvom, istim sakramentima, istim katekizmom i istim Svetim pismom.“ (Propovijed nadb. Lefebvrea povodom njegove svećeničke obljetnice, 23. rujna 1979. u Parizu, Porte de Versailles).

To kršćanstvo mora biti obnovljeno u svakodnevnom životu, kroz vjerno obavljanje dužnosti našega staleža, upravo tamo gdje nas je dobri Gospodin postavio. Neki s pravom žale zbog činjenice da Crkva i društvo nisu ono što bi trebali biti. Zaboravljaju da imaju sredstva za otklanjanje tog nedostatka, na svome mjestu, po svom osobnom posvećenju. Tu je svatko generalni poglavar... Nije potreban kapitul da bi nas izabrao; svakoga dana je potrebno posvetiti onaj dio Crkve u kome smo apsolutni gospodar: svoju dušu!

Nadb. Lefebvre je nastavio: ,,Moramo ponovno oživjeti kršćanstvo. Vi ste, draga moja braćo, sol zemlje. Vi ste svjetlost svijeta. Vama se obraća naš Gospodin Isus Krist i kaže: „Ne uništavajte plodove moje Krvi! Ne napuštajte moju Kalvariju! Ne napuštajte moju Žrtvu. I Djevica Marija koja stoji podno križa kaže vam isto. Njezino je srce probodeno. Ona je bila ispunjena patnjom i boli. Ali Ona je također bila ispunjena radošću da se može sjediniti sa Žrtvom svojega božanskoga Sina. Ona vam kaže: „Budite kršćani, budite katolici!“. Ne dajmo da nas povuku sve ove ideje svijeta, ova usmjerenja koja vladaju u svijetu i koja vas gone prema grijehu i prema paklu! Ako želimo doći u Nebo, moramo slijediti našega Gospodina Isusa Krista, nositi svoj križ. Nasljedujmo našega Gospodina Isusa Krista, oponašajmo ga u njegovu križu, u njegovoj patnji, u njegovoj žrtvi.“

I utemeljitelj Svećeničkoga bratstva sv. Pija X. pokrenuo je križarsku vojnu za mlade ljude, za kršćanske obitelji, za glave obitelji, za svećenike. Inzistirao je rječitošću koja nas potiče i danas, četrdeset godina kasnije, jer vidimo koliko se ovaj lijek primjenjuje na sadašnja zla:

„Nasljeđe koje nam je ostavio Isus Krist jest njegova Žrtva! To je njegova Krv! To je njegov Križ. To je kvasac kršćanske kulture i onoga što nas treba voditi u nebo... čuvajte ovu oporuku − savez našega Gospodina Isusa Krista, čuvajte Misu svih vremena! Onda ćete vidjeti kako će doći do ponovnoga procvata kršćanske kulture.“

Četrdeset godina kasnije ne možemo izbjeći odgovornost za ovu križarsku vojnu: ona traži još zahtjevniji žar i služenje Crkvi i dušama s još više oduševljenja. Kao što sam rekao na početku ovog intervjua, Tradicija je naša u potpunosti, ali ova čast predstavlja ozbiljnu odgovornost: bit ćemo suđeni po vjernosti u prenošenju onoga što smo primili.

Oče generalni poglavaru, prije nego što zaključimo (ovaj razgovor), dopustite nam postaviti osobnije pitanje. Nije li Vas uplašila odgovornost koja je pala na Vaša ramena 11. srpnja ove godine?

Da, moram priznati da sam se malo bojao i čak sam oklijevao u srcu prije nego što sam je prihvatio. Svi smo mi glinene posude, a to vrijedi i za čovjeka koji je izabran za generalnoga poglavara: pa iako je on nešto uočljivija i nešto veća posuda, ipak je krhka.

Misao na Majku Božju je jedino što mi je omogućilo prevladati strah: svoje sam povjerenje stavio u nju i to u potpunosti. Ona nije izrađena od gline jer je od bjelokosti; ona nije krhka posuda jer je toranj bjelokosni: turris eburnea [kako stoji u lauretanskim litanijama]. Ona je strahovita kao ratna vojska, terribilis ut castrorum acies ordinata (Pjesma nad pjesmama 6,3) koja unaprijed zna da je pobjeda jedini mogući ishod svih njezinih bitaka: „Na kraju će moje Bezgrješno Srce pobijediti”.

Sadržaj:

Predgovor. 1
Pakao i njegove muke. 4
Malo je onih što su spašeni. 9
Svetopisamsko utemeljenje čistilišta i njegove patnje..... 13
Raj – uživanje Božje slave. 18
Dolazak antikrista i njegovo djelovanje.......................... 21
FSSPX ima blago u svojim rukama. 30

Naslovi koje možete naručiti u Hrvatskome tajništvu FSSPX-a:

Nadbiskup Lefebvre: Izjave i propovijedi	15 kn
Kalendar za tradicionalni rimski obred	30 kn
Kratak kritički pregled Novog reda Mise	15 kn
W. Hünermann: Bukteći oganj (životopis sv. Pija X.)	30 kn
B. Vuco: Razumsko utemeljenje religije	25 kn
I. Poljaković: Istina – uvod u apologetiku	120 kn
H. Madinger: Budite pripravni	10 kn
Kršćanski nauk I (mali katekizam)	15 kn
Kršćanski nauk II (mali katekizam)	15 kn
Mali misal (latinsko – hrvatski)	15 kn
Knjižica ´Je li Isus Krist Sin Božji´, Letak ´Tvoja odluka´, Letak '62 razloga za tradicionalnu Misnu Žrtvu', Ostali letci (Čudotvorna medaljica, misne pobožnosti...), Rimski misal za puk	dobrovoljni prilog

Napomena: U cijene nije uključena poštarina.

Sveti Josipe, zaštitniče Hrvatske, moli za nas!

Posjetite nas na našoj web-stranici:

christusrexhrvatska.blogspot.com

Izdavač:

Hrvatsko tajništvo FSSPX-a / Udruga svetog Josipa
Vatroslava Lisinskog 1, 10370 Dugo Selo
fsspxhr@gmail.com

Glavni urednik:

p. Stefan Frey

IBAN:

HR3423600001102463734

SWIFT (BIC):

ZABA HR 2X

ISSN:

1849-6695